

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **M. S.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 55 Az 14/2004 – 44,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 55 Az 14/2004 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 55 Az 14/2004 – 44, byla zamítnuta žaloba účastnice proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 19. 12. 2003, č. j. OAM-4926/VL-03-ZA07-2003 ve výroku, že se azyl podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje a ve výroku, že se na cizince nevztahuje překážka vycestovaní ve smyslu § 91 zákona o azylu. Výrok, že se azyl podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje krajský soud zrušil a v této části vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel ve svém rozhodnutí podrobně vyložil, proč se na účastnici nemůže vztahovat některý z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, když výslovně uvedla, že o azyl žádá jednak z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky a důvodů politických, pro které jako argument uvedla, že se zúčastnila demonstrace, následně byla zadržena, a proto nedostala místo učitelky. Stěžovatel podle názoru krajského soudu také náležitě odůvodnil proč se na účastnici nevztahuje překážka vycestování. Důvodnou však shledal krajský soud žalobu z pohledu námitky týkající se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť v tomto směru je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele je výrok o neudělení azylu a o překážce vycestování nedělitelný, resp. výroky nemohou stát samostatně. Na podporu tohoto svého názoru stěžovatel odkázal na ustálenou judikaturu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2003 č. j. 2 Azs 12/2003 - 76. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Azyl lze udělit podle ustanovení § 12 až § 14 zákona o azylu. Důvody pro udělení azylu jsou taxativně stanoveny v § 12 citovaného zákona. Podle § 13 zákona o azylu může být azyl žadateli udělen v případě hodném zvláštního zřetele za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení azylu není zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Protože výrok o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu je podmíněn negativním rozhodnutím podle § 12 zákona o azylu, nejedná se o samostatné výroky, neboť se jimi deklaruje neexistence důvodů pro udělení azylu jen za předpokladu, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stejně tak výrok o existenci či neexistenci překážky vycestování není samostatným výrokem, neboť se váže na výrok o neudělení azylu nejen podle § 12 zákona o azylu, ale i podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Pokud by totiž byl akceptován procesní postup krajského soudu, nelze vyloučit situaci, že by bylo rozhodnuto o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a současně o neexistenci překážky vycestování, což se vylučuje. Navíc krajský soud zcela opomněl rozhodnout o výroku o neudělení podle § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu, který je obsažen v rozhodnutí ministerstva, které bylo účastnicí napadeno v celém rozsahu.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. O kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Podle § 110 odst. 2 rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu